

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

Ο ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΕΛΑΒΟΜΕΝ τὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς ΜΗ' Συνοδικῆς Περιόδου ἐκφωνηθέντα λόγον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. κ. Προκοπίου ἐνώπιον τῶν Σεβ. Συνοδικῶν καὶ τοῦ κ. Ἱπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἀληθῶς ἄριστον τὸ ἐπικρατῆσαν τοῦτο ἔθος, ἵνα ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν Συνοδικῶν ἐργασιῶν ὁ Σεβ. Πρωθυεράρχης καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναπτύσσει καὶ ἀναλύει διὰ γενικῶν γραμμῶν τὰς ἐπιτελεσθείσας ἐργασίας καὶ ὑποδεικνύει ἐπισήμως τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσον καὶ ἂν δὲν ἐπιτελεσθῇ ἐκ τούτου ἀγαθόν τι, καὶ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀναγνωρίζονται τὰ βελτιώσεως χρήζοντα, ἀγαθὸν εἶναι· διότι ἐκ τούτου, θᾶπτον ἢ βραδύον, θὰ ἐκπηγάσῃ καὶ ἡ πολυτιμωτάτη βελτίωσις τῶν κακῶς ἐχόντων.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἀπὸ τοῦ δειμνήστου Γερμανοῦ ἤδη, ἐπεζητήθησαν πολλάκις αἱ ἀναγκαῖαι ἐκκλησιαστικαὶ βελτιώσεις καὶ οὐδὲν σχεδὸν μέχρι τοῦδε ἐπετεύχθη· καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν δὲ ἔτος πολλὰ προϋτάθησαν ὑπὸ τοῦ νῦν Σεβ. Μητροπολίτου, πλὴν, ὡς καὶ ὁ Ἱδιος εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ Συνοδικοῦ λόγου του λέγει, μετὰ τινος παρεμπόνου, «ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τῇ συνδρομῇ τῆς Πολιτείας ἐπετελέσθη τι ὑπὲρ τῆς ἐπιζητουμένης ταύτης βελτιώσεως.» Καὶ ὁ παρεμπροσθέν πόλεμος καὶ ἡ ἀδράνεια τις ἴσως ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, ἥτις ἀπ' ἀνέκαθεν διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν πράγματα ἐπεδείχθη, ἐβράδυναν τὴν πρὸ πάντων ἐπιζητουμένην ἐκκλησιαστικὴν ἀνορθωσιν.

Ὁμολογουμένως οἱ τελευταῖοι ὑπουργοὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἀπὸ τοῦ μακαρίτου Πετρίδου μέχρι τοῦ νῦν κατέχοντος τὴν ὑπουργικὴν ἔδραν, ἐπεδείξαντο ζῆλόν τινα ἀγαθὸν περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ρηθῶμεν ὅτι ἰκανὴ ἐργασία ἐπετελέσθη, ναὶ μὲν ἐν σχεδίοις, ἀλλὰ προλείψασα, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ὁδὸν τῆς βελτιώσεως, ἣν ἀκοπώτερον δύνανται ἤδη νὰ βαδίσωσιν οἱ πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρμόδιοι, ἂν πλεῖον τινα ζῆλον θελήσωσι νὰ ἐπιδείξωσι. Πρὸ πάντων δὲ δέον νὰ θελήσωσιν οἱ τῆς Πολιτείας· ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο ἤδη ἡ πρότασις, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ τελευταίου τούτου Συνοδικοῦ λόγου δύνανται τις νὰ εἰπῇ ὅτι καὶ προεκλήθη ἐπισήμως ἡ Πολιτεία, καταδειχθεῖσα αὐτῇ ὡς ὑπαίτιος τῆς ἐπιβραδύνσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνορθώσεως. Καθ' ὅτι ὅταν ἐπισήμως ὁ Σεβ. Πρωθυεράρχης λέγει: «Δὲν πρόκειται βεβαίως σήμερον νὰ αἰτιολογήσωμεν τὴν θέσιν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ νὰποκρούσωμεν τὴν κατ' αὐτῆς ὑπὸ πολλῶν, τὰ πράγματα ἀγνοούντων, ἐκτοξευομένην μομφήν, ὅτι δᾶθεν αὕτη ἀδρανεῖ, οὐδὲ παράπονον τρόπον τινὰ νὰ διατυπώσωμεν ἐξ ὀνόματος αὐτῆς κατ' οὐδενὸς ἐπὶ τῇ ἀδίκῃ ταύτῃ μομφῇ. Ἀλλ' ἐν καὶ μόνον ἐπιποθοῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν Πολιτείαν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου σκεπτομένην καὶ προβαίνουσαν διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ εἰς τὴν ἄρσιν τῶν ἐπιπροσθούτων ἵνα βαδίσῃ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ μεγάλου καὶ θείου αὐτῆς προορισμοῦ ἐπ' ὠφέλεια τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληρώματος.»—ὅταν, λέγω, ταῦτα οὕτως ἐπισήμως λέγονται, τί ἄλλο εἶναι παρὰ πρόκλησις εἰς ἐργασίαν ἀνορθώσεως σπουδαίαν καὶ ἀνάθεσις πάσης εὐθύνης ἐπιβραδύνσεως τυχόν εἰς τὴν Πολιτείαν;

Καὶ εἶναι ἀληθῶς πολὺ σπου-

δαία ἡ δέουσα νὰ συντελεσθῇ πρὸς ἐκκλησιαστικὴν ἀνορθωσιν ἐργασία, ὡς ἀναλύει ταύτην μεθοδικώτατα ὁ Συνοδικὸς λόγος.

Ἐν πρώτοις ἡ πλήρωσις τῶν ἀπὸ μακροῦ χηρευόντων ἐπισκοπικῶν θρόνων, ἥτις θέλει ἀπαλλάξῃ καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον τοῦ νὰ καταναλίσκῃ τὸν χρόνον αὐτῆς πρὸς ἐργασίαν οὐχὶ ἀταξίαν πρὸς τὰ ἑαυτῆς καθήκοντα καὶ ἀσασχολήσεις μετὰ τὰς ἐπισκοπικὰς ἐπιτροπὰς, καὶ εἰς τὰς χηρευούσας ἐπισκοπὰς, αἵτινες ἤδη εἶναι ἐγκαταλειμμένα εἰς ἀξιοθρήντων καταστάσιν, ὡς πρόβητα ἄνευ ποιῶν ποιμένα, ὅστις, καὶ ὁ χειρότερος τῶν ἐπισκόπων ἂν ἦναι, εἶναι χιλιάκις προτιμώτερος ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα τῶν ἐπισκοπικῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον καθ' ἑκάστην ἀσασχολοῦσι.

Δεύτερον ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ΣΑ' Νόμου, «συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων τεθεσπισμένην ἐν τῇ κοινῇ θέσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα δυνηθῇ αὕτη νὰ διοικηθῇ κατ' ἀκριβεῖς καὶ ὠρισμένας διατάξεις κεκυρωμένας ὑπὸ τῆς Πολιτείας», ὡς καὶ ἡ διακανόνισις τοῦ Σ' Νόμου περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων, ὅστις, ὡς ἔχει σήμερον, οὐδὲν ἄλλο δημιουργεῖ, «εἰμὴ ἐκκλησιαστικὴν ἀταξίαν».

Τρίτον ἡ βελτίωσις τῆς καταστάσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν, αἵτινες ἔνεκα τοῦ αὐτοδιοικητοῦ καὶ τῆς ἐπιβλαβεστάτης διὰ ψήφου ἀναδείξεως τῶν ἡγουμενοσυμβουλίων, κατέστησαν «πεδία ἐκλογικῶν διαμαχῶν, διαφορῶν καὶ ἐρίδων πρὸς πρόδηλον βλάβην τοῦ ἠθικοῦ καὶ ὑλικοῦ συμφέροντος», καὶ «ὧν τὰ ἀβηθώτατα εἰσοδήματα καταπαταλῶνται ἀσκόπως, καὶ ἀνωφελέστατα», ἐνῶ τούναντίον ἠθελον μεγάλως καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς βελ-